

„Kuš!“ okřikl ho vodník tak rázně, až si čert leknutím trochu přikousl jazyk.

„Můžeš mi říct, co je na ředitelský soše nebezpečného? Leda by ti spadla na kopyto.“

„Nebo do tvý slavný krredence s dušičko-vejma hrrnkama,“ odsekł čert.

„No, to leda,“ zabublal vodník a z té zlé představy ještě víc zezelehal.

„Já nevím,“ vzdychl od pultu mrňous s růžky.

„Co zase nevíš, Krakavousi?“ otočil se na něj kostlivec Vincet.

„No, je to všechno nějaký divný.“

Vodník nebohl hasteman

Sladkovodní povádka o vztazích zelené barvy. (Podobnost se slovenským podvodníkem je čistě náhodná, podvodníci většinou mívají všechna u suchu, i když dočasně.) Mimo přirozené prostředí vodních toků, rybníků a jezer lze hastemana spatřit i v přílehlých hospodách na březích. Tam zdatně popíjí, hlasitě skřehotá a pod židlí dělá nenápadné loužičky. Ty neuznávají neschopnosti pravidelně docházet na WC, nebož samovolným odkapáváním vody z šovi jeho fraku. Pokud ztratí přístup k vodě, dramaticky rychle vysychá, a nejvíc-li učas podnikne na protiopatření, hyně. Když je u dobré náladě, láká místní děvčata na pestrobarevné stužky. Nejoblíbenějším dopravním prostředkem vodníka je susmek. Chce-li se proměnit, bere na sebe rád podobu koně.

Vodník

„Moje řeč,“ zašeptala jsem nad knihou
a potom jsem přečetla nahlas text pod
obrázkem: „Hetere... ruplo xabere bax.“
A pak se to stalo!

„Co to je? Kdo to je? Kde to jsem?“
jeklal prťavej kluk, který zničehonic
stál proti mně na půdě.

Krakauer

Razach

Skřítka prostredního vrstevní.
Na klavě může mit rohy, které
nejsou vždy na první pohled
viditelné. Potvrdil roštak, autor
neplech, uzlomenin a schvalnosti.
Z nepřátel si rád dělá legrácky.
V podstatě je ale dobravdečný
a může být pouzdrován i za
ochranného domácího skřítka.
Slouží svému pánu a pomáhá
mu k bohatství. Můž u útěm věku
je chytř i manuálně zručný.

Já jsem se na rozdíl od něj leknutím nezmohla na slovo. Překvapeně jsem zírala na jeho kudrnatou palici, z které trčely dva malý růžky. A když se mi po chvílce hlas vrátil, jen jsem zašeptala: „Krakovous.“

„Jo. Správně. To jsem já. Rarach Krakavous. A co mi jako chceš?“ naježil se prcek.

Teda, to je bomba. Ta kniha ho normálně vyplivla. Zhmotněnýho. To až řeknu Patrikovi, jakou úžasnou čtečku dostanu k Vánocům, bude ji určitě hned chtít taky. On sice čte samý komiksy, ale ty jsou do čtečky dobrý. Zvlášť když mu zhmotněj Batmana. Nebo toho jeho Crashmana. To bude nadšením úplně bez sebe.

„Hele, kdo vůbec jsi?“ prolamil Krakavous mlčení.

„Já... já jsem Saxána.“

„Cože? Saxána? No, nekecej,“ vydechl mrňous a najednou vypadal ještě překvapeněji než já. „Ta malá Saxána?“ ujišťoval se.

To mě namíchlo. Prej malá. Copak jsem malá? A zrovna tenhle pind'a tak má co říkat. Sahá mi sotva po bradu.

„Malá nejsem,“ odsekla jsem naštvaně.

„Ale fakt je, že máma je pořád ještě o dost větší.“

„Tak to je vono!“ zajásal Krakavous.

„Ty seš vona!“ blábolil a křepčil okolo mě jako teta Irma, když loni v létě šlápla na slepýše. Jen se přitom tvářil o dost veseléji. „No, to mě podrž!“ pištěl nepředstíraným nadšením. „Vona si mě sama přitáhla! Je todleto vůbec možný?“ „Neřvi tolik,“ snažila jsem se jeho jásot zastavit nebo aspoň ztlumit. Opravdu jsem nestála o to, aby dupáním rozhoupal lustr dole v obýváku, kde se mamka dívala na televizi. „A kdože si tě jako přitáhnul?“

„No přece ty,“ zastavil se těsně přede mnou a jeho rozjasaný obličej pojednou zvážněl. „Hele, Saxy, ty to asi nevíš, ale já tě už čtrnáct dní hledám.“

„Hledáš? A proč?“ vykulila jsem oči.

„Kvůli dědovi.“

„Co mi chce, ten tvůj děda?“

„Ne můj. Tvůj!“

„Ale já dědu nemám,“ rozhodila jsem rukama.

Ne že by mě to nemrzelo. Všechny my kámošky mají aspoň jednoho dědečka nebo babičku. Já mám jen strejdu Evžena, co na soudu posílá zločince do vězení, a tetu Irmu, která napsala Zajíčka Hopsálku a Králička Fňukálku. Teta Irma sice vydá za deset tet a každou chvíli nám přivede domů ukázat nějakýho novýho snoubence, ale málo platný, děda je děda. A když není, je to blbý.